

[Krag.]

han stadfæster, og i den irske Grundlov er det endog saadan, at det er forbudt Præsidenten at stadfæste, hvis Højesteret erklærer den vedtagne Lov eller Bestemmelser i denne for grundlovsstridige.

Nu har vi jo ingen Præsident her i Landet, som kan tvivle om det ærede Medlem Hr. Steens Samvittighedsfuldhed og heller ikke om hans tilstrækkelig klare Forstaaelse af og Indsigt i Rækkevidden af en Grundlovsbestemmelse. Vi har ingen Præsident til dette, og af Regeringen eller dens Flertal kan det fornødne Værn da ikke forventes, fordi man altid bør antage, at den, hvis den krænker Grundloven, gør det i god Tro. Men hvad bliver der saa tilbage? Saa bliver der jo kun tilbage et tilstrækkelig stort Mindretal, som bliver i Stand til gennem Højesteret at etablere et Værn for Grundloven.

Paastanden om, at Højesteret derigennem bliver en Over-Rigsdag, eller at den bliver en politisk Stridsfaktor, er — navnlig under Henvisning til den Maade, hvorpaa Venstres Forslag er affattet — uden Forbindelse med Virkeligheden. Dertil kommer, at vi, for straks i Grundloven at uddybe og sikre den borgerlige Friheds Goder, som i vor overorganiserede Tid er mest udsat for Krænkelse af et magtsygt og hensynsløst klassebestemt Flertal — et saadant kan vi jo faa, hvis man mener, vi ikke allerede har det —, har udformet Bestemmelser derom i vort Forslag, saaledes at man vel tør haabe, at der, hvis disse Bestemmelser blev gennemført — og de burde gennemføres —, da vises disse for Borgerne saa livsvigtige Interesser fornøden Respekt i den kommende Tid.

Jeg vil gerne til Oplysning for det høje Ting sige, at paa dette vort Grundlovsforslag staar vi ubetinget fast i den sikre Overbevisning, at paa dette Forslag kan et sundt Samfundsliv bygges, hvor der gøres Ret og Skel til alle Sider og udvises et ligeligt Hensyn til alle Samfundsklassers Interesser og Vel.

Men nu Trekant-Forslaget! Ja, man kan sige, at det er et Tokammer med Navneforandring for den ene Del, eller at det er et Etkammer. Ingen ved det. Nogle af Fædrene bruger Betegnelsen Etkammer, andre siger, at det da virkelig er et Tokammer. Men to lige berettigede Kamre med Ret til fri Stillingtagen over for enhver Sag er det efter det foreliggende Forslag i hvert Fald ikke. Passer et Kammeres Behandling af en Sag ikke Statsministeren eller den Minister, under hvem

Sagen sorterer, saa kan han efter Behag flytte den over i Etkammeret, idet Flertallet under dette Styre jo altid er ham følgagtigt — og det vil være Tilfældet under de fleste Styre, uanset deres Farve. Alle Sager af Betydning skal have Etkammer-Behandling, medens de andre, de mindre betydende efter Regeringens Skøn, skal have Tokammer-Behandling. De betydende Forslag skal altsaa gennem Skærsilden 3 Gange, de andre, som ikke direkte er nævnt i Grundlovsforslaget, og som altsaa maa antages at være mindre betydende, skal have 5 à 6 Behandlinger. Jeg synes virkelig, det er en vidunderlig Logik, som er nedlagt heri.

Man taler fra de tre Partiers Side om, at det Forslag, man har fremsat, indeholder een Valgdag og een Vælgerafgørelse. Men man indfører dog faktisk 3 Valgdage, og Vælgerne i almindelig Forstand har kun noget at sige paa den ene. Først skal der være Valg til Landslisterne eller Rigslisterne — jeg husker ikke, hvad de hedder. Og hvem er Vælgerne dér? Ja, det er Hovedbestyrelserne for Organisationerne og Partibestyrelserne her paa Rigsdagen — de maa saa se at dele Indflydelsen med Hensyn til disse Opstillinger, som de nu er Venner til. Derefter faar de almindelige Vælgerne Ordet ved Valget af de 170 Rigsdagsmænd. Og saa endelig kommer den tredje Valgdag, hvor 34 af de 170 skal ekspederes ind i Rigstingets Ørken, og det sker med de enkelte Grupperes Bestyrelser — saadan bliver det i Realiteten — som Vælgerne. Jeg siger derfor: Det er en herlig Forenkling, som er fremgaaet af Forhandlingerne inden for Trekant-Rammen!

Appellen til Vælgerne, som den er udformet i de tre samvirkende Partiers Forslag ved de Folkeafstemningsbestemmelser, som Forslaget indeholder, er faktisk en Attrap, fordi det med de Friste, der dér er fastsat, og de Procenttal af Vælgere, der dér stilles Krav om for at faa en Folkeafstemning etableret, i de allerfleste Tilfælde vil være umuligt, navnlig under Hensyn til den Tid, der er levnet dertil, at faa en saadan Foranstaltning sat i Værk.

Men dertil kommer, at til en videre Udformning af borgerlige Frihedsrettigheder, som vor Tids Præg i stigende Grad nødvendiggør, er der slet ikke blevet Plads, til Trods for at jeg ikke nærer Tvivl om, at man inden for de konservative Rækker nærer stor Interesse for denne Side af Grundlovsaffattelsen. Men Plads dertil er der ikke opnaaet.

De kirkelige Interesser er blevet hen-